SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 7 | 1. APRIL 1925 | 74. AARGANG

HVAD ER „MORMONISME".

(Foredrag af Præsident *James E. Talmage,* en af de Tolvs Raad, holdt i Sheffield, England, den 11. Januar 1925 efter Indbydelse af »Sheffield Educational Settlement«.)

(Fortsat fra Side 85.)

Ved og igennem ny Aabenbaring er Jesu Kristi Evangelium i dets oprindelige Skikkelse med alle dets Gaver og Kræfter blevet gengivet til Jorden; og Legemliggørelsen af dette Evangelium, det vil sige Jesu Kristi Kirke er genoprettet paa Jorden i noje Overensstemmelse med Herrens og hans Profeters Forudsigelser. Erklærer Johannes Aabenbareren ikke, at det var blevet ham vist, hvad der skulde finde Sted paa Jorden i de sidste Dage, nemlig at en Engel skulde bringe det evige Evangelium, der skulde forkyndes i hele Verden, til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk? Læs med Bon og Eftertanke Aab. 14: 5—7.

Men det har været sagt, at en Gengivelse var ikke nodvendig i Betragtning af den Kendsgerning, at den kristne Verden har haft Evangeliet fra den apostoliske Tid til nu. Sandt nok, den

hellige Skrift har været fælles Ejendom, men er Bibelen Evangeliet? Den er i det højeste en Beretning om Evangeliet; og mellem en skreven Omtale af en Ting og Tingen selv er der en betydelig Forskel. For at give et Eksempel: Man kan med Omhu læse og studere alt, hvad der siges i Bibelen om Daaben som en aldeles nødvendig Betingelse for Frelse; men vil denne Kundskab give nogen blot den mindste Gran af Fuldmagt til at udføre Daabshandlingen? Joseph Smith erklærer, at til ham og hans Medarbejder kom en Engel, der sagde til dem, at han var Johannes Døberen; og at dette Væsen lagde sine Hænder paa deres Hoveder og meddelte dem den Grad af Præstedømmet, der gav dem Myndighed til at døbe alle, som omvendte sig fra deres Synder. Og som for at vise Ordenen i Guds Rige, erklærede Johannes Døberen, at han var sendt af de tre præsiderende Apostle, nemlig Peter, Jakob og Johannes.

Joseph Smith og hans Medforbundne, Oliver Cowdery, beretter endvidere, at de tre her nævnte Apostle ogsaa viste sig for dem og ordinerede dem til det hellige Apostelskab med Fuldmagt til at prædike det gengivne Evangelium, organisere Jesu Kristi Kirke igen paa Jorden og opbygge denne Kirke ved at forkynde Evangeliet til alle Stammer, Tungemaal og Folk.

I Overensstemmelse med den modtagne Vejledning blev Kirken oprettet og Mænd kaldet og beskikket til forskellige Embeder i det hellige Præstedomme. Saaledes er det, at enhver, der har Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med Lethed kan føre sin Myndighed tilbage til Joseph Smith, de sidste Dages Profet og Aabenbarer, der som sagt blev ordineret til det mindre eller aronske Præstedømme af den, der præsiderede over dette Præstedømme i forrige Tider, nemlig Johannes Døberen; og til det højere eller melchizedekske Præstedomme af Peter, Jakob og Johannes, der var de præsiderende Apostle i den Periode, der fulgte efter Frelserens personlige Virksomhed, og af hvem disse tre blev beskikket.

Det blev saaledes indlysende, at denne Kirke har noget nyt at tilbyde Verden. Den udgiver sig for at tale med Myndighed

og ikke som de Skriftkloge, der modtager deres Bemyndigelse fra verdslige Autoriteter. Kirken fremhæver, at et stort Frafald har fundet Sted, saaledes som den Herre Jesus Kristus og hans Apostle forudsagde — en almindelig Afvigelse fra den Kirke, som Jesus Kristus oprettede, og at det hellige Præstedomme blev taget bort fra Jorden. Kirkehistorien bærer tydeligt Vidnesbyrd om disse Profetiers Opfyldelse. Vranglærdomme, Menneskebud og tomme Ceremonier og Skikke afloste Kristi rene Lære, og et aandeligt Morke lagde sig over Jorden. Med Verden i en saadan Tilstand maatte en Gengivelse nodvendigvis finde Sted, og vi erklærer, at denne Gengivelse, forudsagt og set hen til, er sket. Vi kommer ikke med et nyt Evangelium, men forkynder det glade Budskab om det gamle, det evige Evangeliums Komme til Jorden paany. Betingelserne for Medlemsskab i Kirken i Dag, hvilke er Betingelserne for Borgerskab i Guds Rige, er nojagtig de samme som i Kristi Dage, og som de forste eller Begyndelsesgrundene i Kristi Evangelium er de folgende:

1. Tro paa den Herre Jesus Kristus som Menneskeslægtens Frelser og Forloser. Dette omfatter Tro paa hele Guddommen eller Treenigheden, den evige Fader, hans Son Jesus Kristus og den Helligaand; disse er særskilte Personligheder, men et i Hensigt og Handlemaade.

2. Omvendelse fra Synd. Dette betyder oprigtig Sorg over begaaede Overtrædelser og en fast Beslutning om at undgaa Synd, modstaa Fristelser og med Guds Hjælp stræbe efter at leve efter Dydens og Retfærdighedens Love.

3. Begravelsens Daab, udfort af en, der har Fuldmagt til at forrette denne hellige Handling, gennem hvilken Herren har lovet at give Menneskene Syndernes Forladelse.

4. Haandspaalæggelse af retmæssigt bemyndigede Herrens Tjenere for Meddelelsen af den Helligaand.

Disse aldeles nodvendige og uundværlige Betingelser er ikke Regler, som Mennesker har opstillet, men er udtrykkeligt foreskrevne og fremsat af Mesteren selv, Frelsningsplanens Ophav.

I denne praktiske og nogterne Tidsalder vil man ganske na-

turligt sporge om, hvilke Resultater der kan opvises i Forbindelse eller som Folge af en eller anden Plans eller Systems Virksomhed. Her er nogle enkelte af »Mormonismen«s Frugter:

1. En kirkelig Organisation ukendt i Verden siden Oplosningen af den oprindelige Kirke som Folge af Frafaldet. Denne Organisation omfatter alle de nodvendige Embeder og Embedsmænd i den gamle Kirke — Apostle, Hojpræster, Halvfjerds, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner. De Sidste-Dages Helliges Religion er praktisk. Den beskæftiger sig ganske vist med aandelige Ting, men ogsaa i stor Udstrækning med det daglige Livs Affærer.

2. Et Missionssystem, hvorved Evangeliets Budskab forkyndes overalt i Verden. Kirkens Missionærer virker i deres beskikkede Arbejdsmarker uden Vederlag og betaler deres egne Udgifter med Undtagelse af den Hjælp, der muligvis ydes dem af gæstfri Mennesker, iblandt hvilke de arbejder.

3. En Organisation, der ikke er afhængig af nogle faa Rigmænds Vilkaarligheder, men stottes ved Hjælp af Tiendeloven og frivillige Ydelser til værdige Trængendes Understottelse.

4. Kirkelige Sammenslutninger, hvis Formaal er at være til Stotte for Kirken. Blandt disse kan nævnes de kvindelige Hjælpeforeninger, Sondagsskolen, de unge Mænds og Kvinders gensidige Uddannelsesforening, Bornenes Forberedelsesforening og Religionsklasserne, hvorved Skolernes verdslige Undervisning suppleres med Belærelse om det religiose Livs Pligter.

5. Et Samfund, i hvilket personlig Kyskhed og et rent og dydigt Liv sættes hojere end noget andet, ja, end Livet selv; og et Ægteskabssystem, der samtidig med at være i noje Overensstemmelse med Landets Love, indeholder Loftet om Familieskabets Fortsættelse efter Doden, saaledes at Vielsen ikke blot forener Mand og Hustru, *til Døden dem adskiller,* men *for Tid og al Evighed.*

6. Et Samfund, hvis Dodeligheds-Statistik viser en meget hojere Gennemsnitsalder ved Dodens Indtræden end de Forenede Stater eller andre Lande. Med andre Ord, et længere

Liv, højere Fødselsprocent, lavere Dødsprocent, flere Ægteskaber, færre Skilsmisser per Tusinde end noget andet Samfund og en lavere Børnedødelighed.

7. Et Folk, hvis Flid, Dygtighed og Velstand er blevet et Ordsprog. Dette Folk har vist sig i Stand til at opdyrke en Ørken og grundlægge Hjem. Skatte- og Folketællingslister viser, at iblandt »Mormonerne« ejer over 75 pCt. af Medlemmerne deres egne Hjem, hvori de bor.

Jeg kan bære eder mit Vidnesbyrd om, at man ingen Steder vil kunne finde et Folk, hos hvem konslig Renhed holdes højere i Ære eller bliver mere bestemt forlangt af dets Medlemmer end blandt de Sidste-Dages Hellige.

»Mormonismen« er altsaa et Religionssystem, der repræsenterer Jesu Kristi Evangelium saaledes, som det blev forkyndt i tidligere Uddelinger, og som det blev gengivet med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Det indeholder Midler til Menneskehedens timelige saavel som dens aandelige Frelse og lærer, at Moralitet er et Privilegium og en Velsignelse, thi derved indhøstes Erfaringer, uden hvilke evig Fremadskriden vilde være umulig. Det er et Haabets og Glædens Budskab til Verden, men samtidig forenet med en bestemt Advarsel mod de Straffedomme, som det er profeteret skal komme over Verden og Menneskene, dersom de ikke omvender sig og søger Herren. Det hævder højlydt Retten til at dyrke Gud i Overensstemmelse med Samvittighedens Bydende hos hvert enkelt Menneske og udviser den største Tolerance overfor alle anderledes tænkende.

Med mild og dog myndig Røst raaber »Mormonismen« Omvendelse til Jordens Slægter og indbyder alle Mennesker til at komme ind gennem Daabens Dør, medens der endnu er Tid, og saaledes blive meddelagtig i de lovede Velsignelser. Den forkynder, at den Herre Jesu Kristi andet Komme er nær for Haanden, og kalder Verden til at berede sig for hans herlige Komme.

TIDSAANDEN?

(Af *G. R. Bailey.*)

Staar De ikke sommetider stille og undrer Dem over, hvorfor Mennesket er saa tilbøjelig til at ønske sig det, som andre har, og bryde sig mindre om sit eget? Hvorfor er han altid ude for at finde Fejl hos andre? Hvorfor synes hans egne Øjne at være saa fuldkomne, medens andres efter hans Mening altid er blinde? Hvorfor er det, at han med saa stor Nøjagtighed kan fortælle, hvilke Fejltagelser en anden begaar? Naar det gaar galt for nogen, saa synes han fra Begyndelsen af at have kendt denne Mands Idé og vidst, at han bar sig forkert ad. Og gaar det en af hans Venner godt, roser han sig af at have givet ham netop de Vink, der har hjulpet ham frem. Han hæver sig selv op paa andres Bekostning. Har De nogensinde tænkt paa, hvor det kan være, at hans Hjerne finder Tilfredsstillelse i at rive en anden ned, medens det vilde være lettere og bedre at give ham et Løft, der vilde hjælpe ham op? Hvorfor er man saa sparsom med Opmuntringer, og hvorfor forsommer han at yde fortjent Ros? Blot en lille Smule af hvert kan hjælpe et Menneske paa tusinde Maader. Hvorfor ser han Pletterne, Fejltagelserne og Skyggerne i sin Næstes Liv, men aldrig sine egne Fejl? Hvorfor er han gerne villig til at tro det daarlige om et Menneske uden først at undersøge Sagen eller prøve paa at sætte sig i den andens Sted? Hvorfor venter han ikke med at danne sig en Mening, til han har hørt begge Sider af Sagen? Han synes altid at have Visdom og kaster den ud for de fire Vinde, men sætter aldrig et Sejl op for at samle Kundskab. At dette synes at være Tidsaanden, er en Kendsgerning, og det er vanskeligt at sige, hvor Skylden ligger. Det er ligeledes en Kendsgerning, at denne Aand synes at tage til og undergraver Menneskenes Karakter.

SKAL VI MØDES HIST VED FLODEN?

(Mel.: »Shall we meet beyond the river«.)
Songs of Zion, Nr. 195.

—

Skal vi modes hist ved Floden,
Der, hvor ingen Bolger slaar,
Paa den lyse Himmelklode,
Hvor ej Sorg og Dod os naar?

Kor:

Mødes vi, modes vi, modes vi en Gang ved Floden,
Mødes vi en Gang ved Floden,
Der, hvor ingen Bolger slaar?

Skal vi modes hist ved Stranden,
Naar vor Rejse er forbi;
Kaste Anker nær hinanden
I en Havn for Storme fri?

Skal vi samles i Guds Himmel
Og omkring hans Trone staa,
Med den glade Englevrimmel,
Ham lovsynge hojt i Kor?

Skal vi mode vore Kære,
Se dem glade hist igen,
Evigt sammen med dem være
Aldrig skilles Ven fra Ven?

Skal vi prise hist vor Fader,
Naar han har hjemfort sin Brud,
Skue Jesus, ham, vi elsker,
Paa sin Trone hos vor Gud?

———

ULIGHEDEN I VERDEN.

I en Andagtsbog, skreven af Pastor Oscar Geismar — for Resten en fortræffelig Bog, der indeholder mange smukke Tanker — kommer han ind paa Spørgsmaalet vedrorende Uligheden i Verden og drofter de sociale Misforhold, der gor sig gældende i Kristenheden. Han begynder med at sige, at »et af de soleklareste Beviser paa, i hvor ringe Grad Guds Vilje sker paa denne Jord, er den forfærdende Ulighed i Livsvilkaarene, som socialt lagdeler dem, der dog kristeligt skulde være Guds Born alle og dermed hverandres Brodre og Sostre. . . . Ved Siden af Krigen er den økonomiske Ulighed Europas største Skamplet.«

Han rører her ved et af de farligste Tvivlspørgsmaal, der kan opstaa i et tænkende Menneskes Hjerte. I saa godt som alle Nutidens kristne Samfund læres, at Mennesket blev til, skabtes, baade Aand og Legeme, i samme Øjeblik, som det undfangedes og fodtes her paa Jorden, og at det altsaa bliver saadan, som Gud vil have det, eftersom han jo kunde skabe det anderledes, om han vilde. Gud maa altsaa i sidste Instans være ansvarlig for denne Ulighed. Og naar saa Kristendommen lærer, at Gud er almægtig og alkærlig, vis og god, saa opstaar det Spørgsmaal, hvorfor tillader Gud Menneskene at blive til under saa ulige Vilkaar? Denne Præst kommer ogsaa ind paa dette Spørgsmaal, idet han siger:

»Lad os vogte os for, at vi ikke af Had til den uretfærdige Ulighed, som nu fylder Europa, glemmer, hvordan Gud har skabt sin Jord og sine Mennesker. Hverandres Lige er de visselig ikke, end ikke i det Øjeblik, de træder ud af Moders Liv, og er der megen Ulighed, som er Resultat af Menneskers Ondskab eller Dumhed, saa er der ogsaa Skel Menneskene imellem, som er sat af Gud og derfor uudryddelig. Man kan selvfølgelig deklamere ogsaa mod den Uretfærdighed, som bestaar i, at det ene Barn fødes smukt og velbegavet, det andet frastødende og indskrænket, men man skal huske, at man i saa

Fald sigter, ikke efter Mennesker, men efter Gud. . . . Maaske havde vi indrettet Tilværelsen anderledes, hvis vi havde været med, da Gud planlagde den. Men det var vi altsaa ikke.«

Men det lader til at være ham en Trost, at »3 Alen under Mulde hersker allerede Guds Retfærdighed«, selv om den altsaa ikke kan siges at herske her paa Jorden.

Altsaa, naar vi staar uforstaaende og undrende overfor den tilsyneladende Kendsgerning, at Gud ganske vilkaarligt og af intet skaber Væsener, hvoraf nogle udstyres med rige Evner og fodes paa Livets lyse Side, medens andre kommer til Verden som Kroblinge, mangelfulde Aandsevner og i elendige Forhold, saa »sigter man ikke til Mennesker, men til Gud«, hvilket vel igen vil sige, at saaledes har Gud indrettet det, og saaledes maa det være godt. Det er at tage Fornuften fangen under Troens Lydighed, saa det kan forslaa noget, men det falder alligevel tænkende Mennesker for Brystet, og de vender saadanne Læresætninger og saadanne Gudsbegreber Ryggen. En af Aarsagerne til den om sig gribende Gudsfornægtelse og Vantro er netop saadanne Vrangforestillinger om Guds Retfærdighed og Kærlighed.

Hvis en Fader her paa Jorden gjorde Forskel paa sine to Sonner fra Fødselen af, saaledes at den ene fik den bedste Opdragelse og Skolegang, gode Klæder, et smukt Soveværelse og alle Livets Behageligheder, medens den anden blev klædt i Laser, blev nægtet al Røgt og Pleje og henvist til at sove, spise og opholde sig i Stalden mellem Kreaturerne, da vilde vi kalde denne en meget unaturlig Fader. Derfor er det aldeles umuligt for os at tro netop noget saadant om Gud.

Men der findes her i Livet Familier, der er saaledes stillede, at alle Bornene kan faa den fornodne Uddannelse og Opdragelse og blive nyttige Borgere i Samfundet, men en af dem er maaske lad og egensindig, vil intet lære og soger Omgang med tvivlsomme Eksistenser samt begaar Synd og Lovovertrædelser. Han faar efterhaanden Lov til at »sejle sin egen Sø«, at »ligge, som han har redet«, og der kan ingen Anklage

rejses mod hans Forældre for hans Stilling i Livet. Han havde samme Lejlighed som de andre, men han forspildte den.

Saadan maa det ogsaa være med Guds Born. Og den hellige Skrift og Guds aabenbarede Ord siger os, at saadan *er* det. Vor Stilling og Tilstand her i Livet staar i Forbindelse med vor Opforsel og Karakter lagt for Dagen i en Tilstand for denne — i Aandernes Verden, hvor vi vokste op som Guds Sonner og Dotre i Aanden. »Maaske havde vi indrettet Tilværelsen anderledes«, siger Præsten, »hvis vi havde været med. Men det var vi altsaa ikke.« Mon ikke? Mon vi ikke var til Stede blandt »alle Guds Born«, der »raabte af Glæde«, da Gud »grundfæstede Jorden«? (Job 38: 4—7.) Mon vi ikke raabte af Glæde over Lejligheden til at leve et Liv paa Jorden under Forhold, der svarede til, hvad vi i hin Tilværelse gjorde os fortjent til, eller som Gud i sin Visdom saá var bedst egnet til at opdrage og udvikle os?

Til Profeten Jeremias siger Herren: »For jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og for du udkom af Moders Skod, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.« (1: 5.) Herren kendte ham i Forudtilværelsen, kendte hans Trofasthed, Mod og Karakterstyrke, og derfor blev han allerede der udset til at blive en Profet her paa Jorden. Mon ikke dette er Tilfældet i storre eller mindre Grad med alle Mennesker? Jeremias var sikkert ikke den eneste, Herren kendte, for de blev fodt.

Og da Disciplene, staaende foran den blindfodte Tigger, spurgte Jesus, om »hvem har syndet, denne eller hans Forældre«, da siger Jesus ikke til dem, at han jo ikke kunde have syndet, da han var blind fra Fodselen af, men at hverken denne eller hans Forældre havde syndet, hvilken Beretning indirekte antyder Muligheden af, at Blindhed *kan* være en Folge af Synd i Forudtilværelsen.

Og vi fodes med forskellige Grader af Intelligens, med mere eller mindre udviklede Evner og Egenskaber, ikke fordi Gud ganske vilkaarligt har skabt os saaledes, men fordi vi er for-

skellige i os selv, vi har det i os. »Elementerne er evige«, siger Aabenbaringen. Elementerne eller Grundstofferne har altid været. At skabe betyder at forme eller organisere disse Elementer til den Uendelighed af Sammensætninger og Ting, der findes i Universet. Gud er ikke Skyld i, at en Blyatom ikke er Guld. Bly har altid været Bly og Guld altid Guld. Selv om Atomteorien nu synes at have faaet en Afloser, saa er Analogien dog den samme. De evige Fornuftvæsener »blev aldrig skabt eller dannet og kan ej heller blive det«. De har altid været til og i Besiddelse af større eller mindre Intelligens. (Se Pagtens Bog 93: 23, 29, 30.)

Men der er ogsaa en anden Side til dette. Et svagt begavet Menneske behøver ikke altid at være en svagt begavet Aand. Lad os her foretage et lille Tankeeksperiment. Lad os tænke os en Aand i Forudtilværelsen med glimrende Evner og stor Intelligens, men hoffærdig, stolt og selvsikker. Gud, som elsker alle sine Børn, elsker ogsaa denne Aands gode Egenskaber, og i sin Kærlighed til ham vil han søge at plukke hans Stolthed og Selvfølelse ud af ham, og maaske dette kan gøres netop ved, at han gennemgaar sin Skoletid her paa Jorden, »den anden Prøvestand«, som Skriften siger, under Forhold, der nok skal tage Stoltheden og Selvfølelsen bort. Dette er kun en Tanke, men den viser, at ved Modtagelsen af Evangeliets Lære om en Forudtilværelse, hvor vi udvikles og lægger vore forskellige Evner og Kræfter for Dagen, faar vi Mening i Tilværelsen.

Menneskenes forskellige Livsforhold her paa Jorden er ikke blot Straf eller Belønning for deres Handlemaade i Forudtilværelsen, men er ogsaa opdragende og karakterudviklende Midler og Metoder. Forfatteren af Hebræerbrevet fremhæver denne Side af Forholdet, idet han siger: »Holder ud og lader eder tugte; Gud handler med eder som med Sønner; thi hvem er den Søn, som Faderen ikke tugter? . . . Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi som Optugtere, og vi fulte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under *Aandernes*

Fader og leve? Thi hine tugtede os for nogle faa Dage efter deres Tykke, men han gor det til vort Gavn, for at vi skulle faa Del i hans Hellighed.« (Heb. 12: 7—10.) Nogle af de Sjæle, som Gud elsker hojest, er maaske dem, som gaar igennem de sværeste Prover i Livets Skole og derved bliver skikkede til at være Guds Konger og Præster i de evige Boliger. Gud kaldte Jesus Kristus, vor Frelser, for »sin elskelige Son«, og dog maatte han lide mere end nogen anden af Guds Born er kaldet til at lide, men naaede ogsaa en hojere Ophojelse, end nogen af Guds Børn kan naa. Lidelser og Modgang er derfor ikke altid Tegn paa Guds Vrede, men snarere det modsatte. Det er Lektier, vi har faaet at lære, og dersom vi lærer dem, vil Gud kunne bruge os til det, som han onsker at opdrage os til.

Gud »handler med os som med Sonner«. Vi er hans Born, han er vor Fader, og han kender os og véd, hvad der bor i os, og vore Forhold i Livet, enten vi er fodte til Velstand eller Armod, til hoje Stillinger eller til Trængsel og Besvær, Sorg og Lidelser, saa er det alt indrettet viseligt for enhver især af os for at opdrage os eller for at luge en eller anden Karaktersvaghed ud af vort aandelige Jeg.

Der er ingen »Ulighed Mennesker imellem, som er sat af Gud og derfor uudryddelig«, men vi har disse Forskelligheder i os fra Evighed af, ligesom Guldet og Blyet, og hele denne Tilværelse er Guds store Universitet, hvor vi oplæres, tugtes, udvikles og frem for alt proves, saa at vi kan blive Guds værdige og hengivne Born og vor Fader lig. *J. S. H.*

DEN STORE FRIGØRER.

(Af Præsident *James E. Talmage* i »Millennial Star«.)

At frigøre er et sætte Folk fri, som er i Slaveri; at befri nogen fra Tvang eller Trældom af enhver Slags; saaledes siger Ordbogerne. Selve Ordene, der staar over denne Artikel, har været og bliver anvendt som en Udmærkelses- og Ærestitel for Abraham Lincoln, den store Statsmand, der som de Forenede Staters Præsident frigjorde Negrene i Sydstaterne

fra Slaveriet. Hans Navn holdes med Rette i Ære, ikke alene af den farvede Race, som han befriede fra Trældom, men ogsaa af de Fribaarne, der erkender Storheden og Ædelmodigheden i denne hans Handling.

Man maa se og kende selve de af Slaveriet foraarsagede Tilstande for tilfulde at fatte dets Grufuldhed og Nedværdigelse. Alligevel er der nogle, som med Vilje vælger Trældom i Stedet for Frihed; og uagtet der tilbydes dem Frigorelse fra deres selvpaaforte Trældom, foretrækker de at forblive, som de er, Slaver.

Som et Resultat af en af vor Frelsers mest indholdsrige og oploftende Prædikener sigers der, at »da han talte dette, troede mange paa ham. Jesus sagde da til de Joder, som var komne til Tro paa ham: Dersom I blive i mit Ord, er I sandelig mine Disciple, og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.« (Se Joh. 8: 30—32.) Mærkeligt nok fremkaldte dette tiltalende Lofte en saadan Uvilje hos den Skare af virkelige Trælle, der horte det, at de forbitredes og provede paa at dræbe den, hvis Hensigt det var at give dem Frihed.

De harmedes over Hentydningen til at blive frigjorte, som om de ikke allerede var fri. »Vi er Abrahams Sæd,« raabte de, »og har aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde frie?« Havde de glemt deres Trældom i Ægypten, det assyriske og det babyloniske Fangenskab og deres daværende Afhængighedsforhold til det romerske Kejserrige? Det havde de, og hvad der var værre: De syntes aldeles uberørte af den Kendsgerning, at de baade individuelt og som et Folk stod under falsk Traditions og konventionelle Synders enevældige Tyranni.

De selvretfærdige Mistydningers Dage horer ikke blot Fortiden til. Der er talrige Eksempler paa lignende Forhold og Omstændigheder i Nutiden. En stor Mængde Mennesker, der kalder sig selv civiliserede, styrter sig frivilligt og med Iver ud i Slaveriet og kryber om under en forsmædelig Trældoms nedværdigende Aag. Hvad mener De om den Mand eller Kvinde, der kun med Besvær kan udfore sit sædvanlige Ar-

bejde eller maaske slet ikke, hvis Morgenkaffen en Dag maatte undværes eller den vanlige Kop Te om Eftermiddagen ikke blev nydt? Hvad mener De om den Mand, der er utilpas eller elendig, hvis hans Pibe eller Dram beroves ham? Er saadanne Mennesker fri?

Den Paastand, at vi er Skabninger med legemlige Fornodenheder, der maa tilfredsstilles, har intet med Sagen at gore. Næring maa vi have, baade til Udviklingen af Energi og til Vedligeholdelsen af det legemlige Stofskifte; men med Hensyn til Næringsværdi er der mere i en Mundfuld Brod og Smor end i al den stærke Te og Kaffe, som det er muligt for et Menneske at nyde paa en Dag. Nej, det er ikke Legemets sunde Krav om Fode, der leder til Forgiftningen af Mennesket med Te, Kaffe, Tobak og spirituose Drikke. Det er Trangen til Stimulantser, som Mennesker bliver Slaver af; og naar de en Gang har underkastet sig, tjener de deres Herrer med en Underdanighed, der vidner om deres Frygt for Pisken eller Sporen.

Fra denne og enhver anden Slags Slaveri vil Sandheden, der er den store Frigorer, sætte Menneskene fri, dersom de blot vil lade sig befri. Guds Ord, hvilket er Sandhed, erklærer, at Brugen af Stimulantser som de ovenfor omtalte, ikke er godt for Legemet; og Menneskeslægtens Erfaringer, lagt for Dagen i svækkede Legemer, irritable Nerver, afstumpede Aandsevner, abnorme Folelser, onde Lidenskaber, Elendighed og Fattigdom, stadfæster Sandheden af den guddommelige Erklæring.

Sidste-Dages Hellige, er I frie Mennesker eller Slaver? Disse Legemer er givne til os i denne dodelige Tilværelse, for at Aanden kan lære at bruge dem til Udforelse af saadanne Ting, som ikke kan gores uden Legemet. Og selv om enhver af os maa forlade vort Legeme for en Tid, saa skal vi tage det op igen, og da vil vi finde graveret paa selve dets Organer og Cellevæv, som paa uforgængelige Guldplader, en Beretning om vore Handlinger og en sandfærdig Fremstilling af vor

Dygtighed eller Mangel paa Dygtighed tillige med en Beskrivelse af Aarsagen dertil.

Til dem, som er i Slaveri, lyder Sandhedens kaldende Stemme med Tilbud om Frihed og Liv i dettes højeste Betydning. Kom, lær Sandheden at kende og bliv fri.

ØNSKETS MAGT.

Evnen til at dromme blev ikke given for at gække os. Den har sin Rod i noget virkeligt. Der er noget guddommeligt i alle vore retfærdige Ønsker.

Ved Ønsker, som har noget guddommeligt i sig, forstaas ikke saadanne Ting, som vi begærer, men ikke har Brug for; vi hentyder ikke til Ønsker, der forvandles til Sten paa vore Læber eller til Aske paa vort Hoved, men til Sjælens retfærdige Ønsker og Higen efter Virkeliggorelsen af de højeste Idealer, Drommen om en fuld og hel Selvhævdelse, om Tid og Lejlighed til at forme vort Liv efter det Monster, der oprulledes for os under vort mest ophøjede Øjeblik.

Et Menneske vil vedblive at være Kludesamler, saalænge intet højere Maal viser sig for hans aandelige Blik.

Vor sjælelige Attraa, vort Hjertes Ønsker, er vor stadige Bøn, som Naturen besvarer. Den anser det for givet, at vi ønsker, hvad vi higer efter, og hjælper os at opnaa det. Folk tænker ikke meget paa, at deres Ønsker er deres uophørlige Bønner — ikke Hjerne-Bønner, men Hjerte-Bønner — og at de vil blive opfyldte.

De fleste Mennesker har kun et mangelfuldt Begreb om, hvor hellig en Ting en retfærdig Higen er. Hvad er egentlig dette stadige Pres indeni os, der prøver paa at skubbe os fremad, op og op? Det er den store Kraft i os, der hele Tiden presser os frem og tilskynder os til at gøre vort bedste, og som ikke vil lade sig nøje med det næstbedste. *O. S. Marden.*

„JEG MAA TIL DIG".

Mel.: »I need thee every hour«.)
Deseret Songs, Side 228.

Jeg maa til dig hver Stund, o Naadens Gud;
Ej noget Ord er lig dit Frelsens Bud.

Kor:

Hen til dig, o, hen til dig; hen jeg søger til dig.
Velsign mig nu, min Frelser; jeg vil til dig.

Jeg maa til dig hver Stund; bliv hos mig her,
Da viger Syndens Magt, thi du er nær.

Jeg maa til dig hver Stund; i Glæde, Sorg,
Jeg søger til din Favn, kun der er Fred.

Jeg maa til dig hver Stund; o, sig det Ord,
Der gør mig helt til din, o Herre stor.

DØDSFALD.

Soster Anna Marie Sørensen dode den 7. Marts i Kobenhavn i en Alder af 75 Aar. Hun blev fodt i Stege den 2. April 1850 og blev Medlem af Kirken den 15. August 1890. Begravelsen fandt Sted den 12. Marts paa Vestre Kirkegaard. Missionspræsident John S. Hansen, der havde kendt Afdode fra sin Barndom, talte ved Baaren. Konf. Præs. Julius Bruun aabnede med Bon og Ældste Hans N. Ogaard indviede Graven.

INDHOLD:

Hvad er Mormonisme? 97
Tidsaanden? 102
Skal vi mødes hist ved Floden? 103
Uligheden i Verden 104
Den store Frigører 108
Ønskets Magt 111
Jeg maa til dig 112
Dødsfald 112

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)